

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BA

LÝ HÀN THU THOÁT KHỎI LAO LUNG

Phương Tú vừa cất bước vừa hỏi :

- Dọc đường tại hạ có nhiều thuộc hạ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Ta hy vọng lão kiếm chế được bọn họ, nếu họ không chịu tuân lệnh mà cứ động thủ cản trở là khi một tên ra tay thì ta sẽ chặt đứt một cánh tay lão, hai tên động thủ ta chặt hai tay lão, bốn tên động thủ ta chặt hết tứ chi của lão, từ năm tên trở lên thì ta sẽ hạ sát lão ngay.

Phương Tú nghe Quyên Nhi bảo vậy không khỏi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này miệng nói sao là làm như vậy ta phải coi chừng mới xong.

Đoàn người đi qua mấy toà đình viện mới đến bên hòn núi giả phía sau, dọc đường gặp rất nhiều thủ hạ của Phương Tú nhưng chúng bị Phương Tú cản trở không để họ ra tay.

Phương Tú đi quanh hòn núi giả tới mặt tây mới dừng bước lại nói, Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng toà núi giả này có bố trí cơ quan và cửa ngầm ?

- Đúng thế !

- Vậy lão còn chờ gì nữa ?

Phương Tú đưa tay lên gõ vào vách núi ba cái, vách núi có tiếng vang lên đáp lại. Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng đó là ám hiệu của lão ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ báo cho bọn chúng biết là chính tại hạ tới đây, có như thế thì lúc cửa đá mở ám khí mới không phóng ra.

- Hay lắm, vậy lão mở cửa ra đi.

Phương Tú lại gõ vào vách đá một lúc rồi dừng tay lại, Du Tiểu Quyên ngấm ngấm đếm xem Phương Tú gõ bao nhiêu tiếng, nàng nghe hẳn gõ đến tiếng thứ ba mới dừng tay lại, bỗng nghe một hồi lách cách vang lên vách núi đột nhiên mở ra thành một cánh cửa Du Tiểu Quyên lại giơ trường kiếm lên chỉ vào sau lưng Phương Tú nói :

- Ta mà thấy hơi một chút biến hoá khác lạ bất lợi cho chúng ta thì người mất mạng đầu tiên chính là lão đó.

- Cô nương cứ yên lòng.

Hắn cất bước tiến vào, Đàm Dược Sư, Tân Nhi, Quân Trung Phụng theo thứ tự đi sau. ở đây cũng vậy bao nhiêu người dọc đường không ai tập kích hiển nhiên Phương Tú còn ham sống lắm. Mấy người đi vào một cách êm thấm không xảy ra chuyện gì, vào tới cùng đường ai nấy ngẩng đầu trông ra thì thấy một cái củi xấp đặt ở giữa một căn thạch thất trong củi có hai người ngồi xếp bằng.

Trong gian thạch thất này có sắp đèn cày nên nhìn rõ lắm, hai người ngồi trong củi là một lão già đã thành tàn phế và một thanh niên. Hai người vẫn ngồi trơ như gỗ dù thấy mấy nhân vật tới gần họ vẫn thản nhiên thậm chí không buồn dưng mắt lên nhìn. Ba thiếu nữ đều ngưng thần chú ý nhìn chàng thanh niên trong thạch thất. Chàng thanh niên đó chẳng cần nói cũng hiểu là Lý Hàn Thu con người mà các cô muốn tìm kiếm. Cả ba cô Du Tiểu Quyên, Tần Nhi, Quân Trung Phụng nhìn thấy Lý Hàn Thu rồi nhưng nhậm nại không lên tiếng hô hoán.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú nói :

- Lão mở củi tha họ ra đi !

Trong địa lao này ít khi nghe tiếng đàn bà con gái, vì thế mà thanh âm của Quyên Nhi vừa cất lên đã khiến cho Lý Hàn Thu và lão già tàn phế ngạc nhiên dưng to cặp mắt. Lão già ngó mấy người một cái rồi nhắm mắt lại ngay. Mục quang của Lý Hàn Thu đụng phải ánh mắt ba cô chàng không khỏi bẽn lẽn vừa kinh ngạc ngẩn người ra mà nhìn các cô. Tần Nhi cố kìm hãm mối xúc động trong lòng chực dâng lên.

Một đại hán tay cầm chìa khoá sắt toan mở nhưng Phương Tú gạt hán ra, hán cầm lấy chìa khoá để tự tay mình mở cửa lao. Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Lý huynh ! Xin Lý huynh ra đi !

Lý Hàn Thu ô lên một tiếng rồi nói :

- Đa tạ các vị đã đến giải cứu.

Chàng từ từ đưa tay ra đỡ lão già tàn phế, lão già giờ mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên một cái rồi hỏi :

- Trên đời đã có người phá được Thất tuyệt ma kiếm thì lão phu sống ở trên đời há chẳng vô vị lắm ư ?

Lý Hàn Thu vội nói :

- Cái đó là lỗi tại đệ tử trách sư phụ thế nào được ?

Lão già xua tay ra hiệu cho Lý Hàn Thu đừng nói nữa lão uể oải cất tiếng :

- Dù ta không phải gặp cơn khủng hoảng này thì cái ma bệnh hành hạ ta cũng mệt rồi ta chẳng còn gì là sinh thú nữa...

Cặp mắt lão đột nhiên chiếu ra những tia hào quang ngược lên nhìn Đàm Dược Sư cùng Phương Tú nói tiếp :

- Những chỗ sơ hở về Thất tuyệt ma kiếm ta đã bồi bổ cho ngươi rồi, từ nay bọn chúng chẳng thể nào thắng ngươi được nữa.

Lý Hàn Thu nói :

- Đệ tử mà ra khỏi chốn thạch lao này sẽ đem kiếm pháp của ân sư đã truyền thụ cho quyết cùng bọn họ một trận sống mái để khôi phục lại oai danh của sư phụ.

Lão già lắc đầu đáp :

- Ta đã già nua lại mười mấy năm bệnh hoạn, thể năng cùng nội lực đã bị tiêu diệt sống ở đời cũng khó cùng người động thủ. Hỡi ơi ! Nếu không thế thì thầy trò mình làm gì đến nỗi bị bắt sống, một đời ta giết người đã nhiều nên lúc về già bị bệnh hoạn này cũng là cơn báo ứng. Ta chẳng có gì đáng phàn nàn nữa mà cũng không muốn để lụy cho ngươi.

Lão dứt lời đột nhiên nhắm mắt lại không nói gì nữa Lý Hàn Thu gọi luôn mấy tiếng :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Nhưng lão không đáp lại chàng liền đưa tay lên sờ mũi nhưng lão đã tắt hơi rồi. Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn lão già nói :

- Bệnh lão đã về phía trên mạng mỡ phía dưới trái tim thì dù lão chẳng vận khí chấn động cho đứt tâm mạch cũng chẳng thể sống được bao lâu nữa.

Lý Hàn Thu ôm lấy thi thể sư phụ khóc lóc một hồi rất thảm thiết, sau một lúc lâu chàng từ từ đứng lên đưa cặp mắt hung dữ nhìn Phương Tú hỏi :

- Hôm ấy bọn các người đến bao vây thầy trò ta có bao nhiêu người ?

Phương Tú nói :

- Tại hạ không nhớ đích xác nhân số là bao nhiêu, nhưng đại khái có khoảng bốn chục người.

- Những người ấy đâu rồi ?

- Một nửa đã được phái đi các nơi, còn phân nửa ở trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Trong bọn chúng có nhiều người đã học được phép phá giải Thất tuyệt ma kiếm rồi phải không ?

Phương Tú gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Thất tuyệt ma kiếm là một kiếm pháp rất kỳ diệu trên thiên hạ, nếu không biết cách phá giải thì chẳng ai là người chịu đựng được ba chiêu.

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Để rồi ta sẽ cho bọn chúng biết là Thất tuyệt ma kiếm chân chính đã tới đâu.

- Tại hạ hiện đang bị kiềm chế không biết trả lời thế nào về điều kiện của các hạ.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Nhờ ơn cô nương đến giải cứu, tại hạ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lý huynh bất tất phải nói tới lời cảm ơn, vì không gặp Lý huynh thì ông cháu tiểu muội đều đã uống mạng cả rồi còn đâu đến ngày nay...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tuy bọn tiểu muội đã kiềm chế Đàm Dược Sư nhưng chưa nắm vững đại cục e rằng còn xảy ra cuộc ác chiến khi đó tất phải nhờ đến đại lực của Lý huynh.

Quân Trung Phụng đột nhiên xen vào :

- Lý Hàn Thu ! Không phải ta đến cứu các hạ, có điều ta không muốn để các hạ bị chết về tay kẻ khác.

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương cứ yên tâm, chẳng bao giờ tại hạ quên được những lời hứa hẹn với cô nương.

Quân Trung Phụng nói :

- Các hạ nhớ được là hay.

Lý Hàn Thu lại đảo mắt nhìn Tân Nhi nói :

- Không ngờ chúng ta còn được gặp nhau đây.

Tân Nhi buồn rầu nói :

- Tiểu muội ở trong rừng chờ đại ca, nếu không được gặp Quân cô nương thì cũng chẳng biết những chuyện đã xảy ra. Hỡi ơi ! Tiểu muội cùng Quân cô nương phải rượt theo tới tận Kim Lăng rồi lại được gặp Quyên cô nương...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Hảo muội muội ! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện hàn huyên, hiện còn bao nhiêu việc cần kíp phải làm gay.

Đoạn nàng nhìn Phương Tú nói :

- Bọn ta sắp đi đây, mong rằng lão phái thuộc hạ báo cho bọn chúng biết mà hạ khí giới nghe lệnh ta làm việc.

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Đáng tiếc là chúng ta không còn cách nào sống sót mà rời khỏi đây.

Du Tiểu Quyên sững sốt hỏi lại :

- Lão bảo sao ?

- Toà thạch lao này có bảy tầng cửa mà từng cửa nào cũng đều đóng chặt không thể mở ra được nữa.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Tân Nhi hỏi :

- Lão nói vậy có thật không ?

Tân Nhi đáp :

- Tiểu muội chưa đến thạch lao này bao giờ nên không hiểu rõ.

- Lão còn ở trong tay chúng ta nếu không mở được cửa lao thì ai là người chết trước chắc lão đã hiểu rồi.

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ phải chết trước.

Quân Trung Phụng háng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Lão vốn là con người ham sống sợ chết, thế mà lúc này lão đột nhiên biến đổi thái độ ra vẻ oai phong lẫm lẫm, lão tưởng làm thế là ta ra tay chém cho một đao cho lão chết ngay phải không ? Không phải thế đâu, như vậy là phước cho lão quá ta sẽ xẻo từng miếng thịt để trong bảy ngày lão mới chết đứt.

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không đến bảy ngày đâu. Trong thạch lao này có hai vòi nước thông ra ao sen, cơ quan kèm chế do bên ngoài điều động họ mở ra lập tức nước ủa vào, chỉ trong vòng hai giờ là toà thạch thất này ngập tràn hết khi ấy dù người tài bơi lội đến đâu cũng phải chết thôi.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Lão không sợ chết ư ?

Phương Tú đáp :

- Nhưng việc đã đến thế này có sợ cũng chẳng làm gì được.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn bốn phía rồi hỏi :

- Có ai nhớ tình thế hòn núi giả không ? Chúng ta động thủ từ bây giờ thì có thể trong vài giờ là khoét được được một đường để đi ra.

Phương Tú nói :

- Toà thạch lao này kiên cố vô cùng khó lòng khoét được.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Lão có biết cách ra khỏi thạch lao này không ?

- Ngoài Phương Tú e rằng chẳng có một ai hay.

Du Tiểu Quyên cười mát hỏi :

- Phương Tú ! Phải chăng lão muốn đòi điều kiện với bọn ta ?

- Bọn cô nương sáu bảy người mà đổi lấy một mạng tại hạ thì thật là đáng tiếc !

Du Tiểu Quyên giục :

- Lão muốn sao thì nói ngay đi.

- Điều thứ nhất là hãy giải chất độc trong mình tại hạ trước...

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Còn điều thứ hai ?

- Không phải chỉ có hai điều mà thôi.

Du Tiểu Quyên lại giục :

- Có mấy điều thì lão nói hết đi.

- Điều kiện thứ hai là sau khi các vị thoát hiểm thì lấy gì bảo chứng là các vị sẽ buông tha tại hạ...

Đàm Dược Sư lạnh lùng ngắt lời :

- Lão phu bị Quyên Nhi điểm huyết không chuyển động được vậy người yêu cầu các vị giải khai huyết đạo cho ta trước đã.

Phương Tú cười ha hả nói :

- Đàm Dược Sư hỏi Đàm Dược Sư ! Bây giờ lão mới nghĩ tới anh em ư ?

- Mấy chục năm nay chúng ta đã hợp tác thân mật với nhau, nhưng trung gian khó mà giữ được những điều xích mích nhỏ nhặt lão phu tưởng không nên để những cái đó làm hư hại đến đại cuộc hay tổn thương đến hoà khí giữa anh em chúng ta.

- Bấy lâu nay lão giữ địa vị thủ lĩnh, không ngờ bây giờ lại cùng Phương Tú kêu gọi anh em.

Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi :

- Lão có ưng hay không ?

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi đưa mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Xin cô nương giải khai huyết đạo cho Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư lại cười nói :

- Một cây cột khó chống nổi một toà nhà đồ sộ, chúng ta có hợp tác với nhau mới mong hoàn thành công việc lớn trên chốn giang hồ.

Du Tiểu Quyên cười hỏi :

- Nếu ta không chịu thì sao ?
- Nếu không thì bốn năm mạng các vị...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Bốn năm mạng bọn ta đổi lấy mạng hai lão cũng vừa.

Đàm Dược Sư nói :

- Đem bốn mà đổi lấy hai thì thua thiệt nhiều quá...
- Đây là một việc lớn mình ta không thể chủ trương được, để ta cùng mấy vị này thương lượng xem sao cả.

Nàn ngó Quân Trung Phụng nói :

- Quân cô nương tính thế nào ?
- Lý Hàn Thu chịu giữ lời ước là đủ ngoài ra tiểu muội không đòi hỏi điều gì.

Du Tiểu Quyên gật đầu quay lại nhìn Tân Nhi hỏi :

- Tân muội muội ! Muội muội nghĩ thế nào ?
- Nhất thiết tiểu muội đều theo chủ trương của tỷ tỷ chẳng có điều gì dị nghị.

Du Tiểu Quyên lại hỏi Lý Hàn Thu :

- Lý huynh có cao kiến gì không ?
- Tại hạ đáng lý đã là người đã chết rồi còn được các vị giải cứu là may mắn lắm. Bây giờ các vị quyết định ra sao tại hạ xin tuân theo hết.

Du Tiểu Quyên tủm tủm cười nói :

- Hết thấy các vị đều trao quyền cho tiểu muội, vậy tiểu muội thi hành một cách độc đoán.

Nàng đưa mắt nhìn Phương Tú đáp :

- Trong ba điều kiện của lão ta chỉ chịu hai.

Phương Tú hỏi :

- Hai điều gì ?
- Ta bằng lòng giải độc và để lão an toàn trở về, sau đó lão tập hợp bọn thuộc hạ để cùng chúng ta quyết một trận sống mái.
- Được rồi ! Như vậy nếu tại hạ có bại trận vẫn không trốn chạy.

Lý Hàn Thu nói :

- Dù lão có trốn đến bên trời góc biển ta cũng quyết tìm đến nơi để hạ thủ.

Phương Tú quay lại nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Đàm huynh, tiểu đệ đã hết sức rồi.

Du Tiểu Quyên nghiêm trang nói :

- Nhưng chúng ta cũng có một điều kiện.
- Điều kiện gì ?
- Lão phải giết chết Đàm Dược Sư trước đã.

Phương Tú ngập ngừng nói :

- Cái đó... cái đó..

- Đàm Dược Sư hận lão rất sâu cay có khi còn sâu cay hơn mối thù giữa chúng ta. Nếu lão cho hấn rời khỏi nơi đây là thêm một kẻ thù, nếu thế thì làm sao không nhân cơ hội này giết chết hấn đi ?

Đàm Dược Sư biến sắc nói :

- Phương Tú là con người gian trá phi thường các vị tin lời hấn thế nào được ?

Phương Tú nhìn Đàm Dược Sư nói :

- E rằng tại hạ không phải là địch thủ của Đàm Dược Sư.

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta đã điểm huyết hấn rồi, người hấn không chuyển động mau lẹ được vậy lão cứ yên tâm mà động thủ với hấn.

Nàng từ từ cầm thanh trường kiếm của mình đưa cho Phương Tú. Phương Tú đón lấy trường kiếm nói :

- Đàm huynh ! Đàm huynh đành nào cũng chết rồi thì còn tiếc gì mà không thành toàn cho tiểu đệ.

Đàm Dược Sư mắt chiếu ra những tia lửa phẫn nộ hỏi :

- Phương Tú ! Sao ngươi ngu dại thế ngươi tưởng giết ta rồi bọn chúng sẽ tha ngươi chăng ?

- Tiểu đệ nếu không được bọn họ buông tha còn là chuyện về sau, nhưng Đàm huynh tiểu đệ có giết hay không cũng nhất định phải chết rồi.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Lão phu tuy bị điểm huyết mấy chỗ nhưng võ công chưa mất hết đâu.

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta đã đem hết mọi điều lợi hại nói cho lão nghe rồi, còn lão có giết Đàm Dược Sư hay không đó là chuyện của lão.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi vung kiếm đâm vào trước ngực Đàm Dược Sư miệng nói :

- Tiểu đệ mà ra khỏi nơi đây được thì còn có ngày trả thù cho Đàm huynh, vậy Đàm huynh có chết cũng nhắm mắt được.

Đàm Dược Sư tuy bị điểm huyết mấy chỗ chuyển mình không được mau lẹ nhưng chỉ người đứng sau lưng tập kích thì mới khó tránh. Bây giờ đứng trước mặt đâm chém hấn không thể né tránh được mau lẹ nhưng vẫn có thể đối phó. Hấn nghiêng người tránh khỏi chiêu kiếm của Phương Tú rồi vung chưởng phản kích.

Thế là hai người khai diễn một trường ác đấu.

Đàm Dược Sư tuy võ công cao cường hơn nhưng mấy chỗ huyết đạo bị kiếm chế thành ra chưởng lực cũng bị giảm sút rất nhiều. Người hấn chuyển động một lúc lại khó khăn trong tay lại không có binh khí hấn lâm vào tình trạng không thể chống đỡ được với trường kiếm của Phương Tú. Trong khi đang chiến đấu đột nhiên Phương Tú quát lên một tiếng thật to, thanh trường kiếm đột nhiên biến đổi thế công phóng ra một chiêu kỳ bí. Đàm Dược Sư không ứng phó kịp thời bị nhát kiếm của Phương Tú chém đứt bàn tay trái. Phương Tú thắng thế rồi phóng chân đá Đàm Dược Sư một cái

khiến người gã lẩn long lóc Phương Tú lại vung kiếm chém lẹ vào chân phải Đàm Dược Sư. Đàm Dược Sư bị trọng thương lại bị kiếm chế mấy nơi kinh mạch không biết chống làm sao được ? Hắn vội lên tiếng :

- Du cô nương ! Bảo Phương Tú dừng tay.

Du Tiểu Quyên phóng tay điểm lẹ vào cổ tay mặt Phương Tú khiến hắn dừng kiếm lại. Nàng quát :

- Dừng tay !

Phương Tú thu kiếm về hỏi :

- Cô nương đã bảo tại hạ giết Đàm Dược Sư kia mà ?

- Hắn bị trọng thương đến thế thì cũng không sống được nữa đâu.

Nàng đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp :

- Lão còn điều gì thì nói mau đi.

- Cô nương không thể tin nhiệm Phương Tú được.

- Cái đó bọn ta cũng đã biết rồi.

- Trong Phương gia đại viện có bao nhiêu tay cao thủ hạng nhất đều được phái ra ngoài để chia nhau tập kích các môn phái. Hiện giờ Phương Tú còn lại ở đây lực lượng rất bạc nhược.

Du Tiểu Quyên gật đầu nói :

- Đa tạ các hạ đã có lòng chỉ giáo, các hạ còn điều gì muốn nói nữa không ?

Đàm Dược Sư nói :

- Bên toà núi giả là nhà Hoán tâm mật thất, trong mật thất còn hơn bốn chục tay cao thủ chúng đều bị dược vật làm cho mê man, chỉ có Phương Tú là hiểu được thứ thuốc giải này. Vậy các vị hãy coi chừng hắn đừng để hắn tiến vào gian mật thất đó...

Phương Tú đột nhiên bước lên hai bước vung kiếm chém đứt đầu Đàm Dược Sư, Du Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Phương viện chúa ! Viện chúa đã hạ thủ chậm một bước rồi !

Phương Tú đưa thanh trường kiếm cho Du Tiểu Quyên nói :

- Tại hạ đã theo đúng lời cô nương giết chết Đàm Dược Sư rồi vậy xin trả thanh kiếm này lại cho cô nương.

Lý Hàn Thu tiến lên một bước nói :

- Trả lại cho ta !

Phương Tú nhìn đăm đăm vào mặt Lý Hàn Thu và từ từ đưa thanh kiếm vào tay chàng.

o0o